ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
20 mei 1987 *

In zaak 242/85,

J. J. Geist, gepensioneerd ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd en bijgestaan door J. N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Decker, advocaat aldaar, 16, avenue Marie-Thérèse,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van twee besluiten van de Commissie van 27 juli 1984, het ene betreffende de oppensioenstelling van J. J. Geist met toekenning van een overeenkomstig artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut vastgesteld invaliditeitspensioen, en het andere betreffende het herstel van verzoekers recht op bezoldiging met ingang van 1 juni 1983,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: F. Schockweiler, kamerpresident, G. Bosco en R. Joliet, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: B. Pastor, administrateur

* Procestaal: Frans.

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 21 januari 1987,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 19 maart 1987,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 5 augustus 1985, heeft J. J. Geist, gewezen ambtenaar van de Commissie, krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld tegen twee besluiten van de Commissie van 27 juli 1984, het ene betreffende zijn oppensioenstelling met toekenning van een overeenkomstig artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut vastgesteld invaliditeitspensioen, en het andere betreffende het herstel van zijn recht op bezoldiging met ingang van 1 juni 1983.

2 Na voor de Commissie te hebben gewerkt als ingenieur, gespecialiseerd in kernenergie, werd verzoeker tewerkgesteld bij het GCO te Ispra. Omdat hij vond dat deze tewerkstelling niet overeenstemde met zijn kwalificaties, staakte hij in 1976 op eigen initiatief zijn beroepswerkzaamheden. Twee invaliditeitscommissies werden er achtereenvolgens mee gelast, te onderzoeken of deze afwezigheid medisch gerechtvaardigd was. Volgens deze commissies was Geist arbeidsgeschikt. Toch weigerde hij zijn werkzaamheden te hervatten, waarop de Commissie krachtens artikel 60 Ambtenarenstatuut per 1 januari 1981 zijn salaris inhield. Verzoeker hervatte zijn werk niet en legde nieuwe medische attesten over die, volgens hem, zijn afwezigheid rechtvaardigden. Daarop werd in januari 1983 een derde invaliditeitscommissie samengesteld, die tot het oordeel kwam, dat verzoeker ongeoorloofd afwezig was.

3 Verzoeker hervatte zijn werkzaamheden niet, doch verzocht op 22 februari 1984 om vervroegde oppensioenstelling met toepassing van „artikel 78 Ambtenarenstatuut juncto de Regeling voor de verzekering tegen ongevallen en beroepsziekten".

Daarop werd in juni 1984 een vierde invaliditeitscommissie verzocht om een uitspraak over de invaliditeit van verzoeker en over de geldigheid van de medische attesten die deze na januari 1983 was blijven overleggen.

4 Deze invaliditeitscommissie diende haar conclusies op 19 juli 1984 in. Zij erkende dat het verzoeker „wegens een als volledig te beschouwen blijvende invaliditeit niet mogelijk is werkzaamheden te verrichten die met een ambt van zijn loopbaan overeenkomen". Omtrent de oorzaak van deze invaliditeit verklaarde de invaliditeitscommissie op een afzonderlijk blad, „dat beroepsstress bij de invaliditeit van Geist lijkt te hebben meegespeeld maar dat zij, nu in zijn geval geen materiële gevolgen daarvan zijn aan te wijzen, die vraag niet meent te kunnen beantwoorden". Verder stelde de invaliditeitscommissie vast dat de medische attesten die waren overgelegd na de bijeenkomst van de vorige invaliditeitscommissie in januari 1983, geldig waren en verzoekers arbeidsongeschiktheid vanaf 1 juni 1983 tot juni 1984 aantoonden.

5 Op basis van deze conclusies stelde de Commissie verzoeker bij besluit van 27 juli 1984 op pensioen met toekenning van een overeenkomstig artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut berekend invaliditeitspensioen. Dit artikel bepaalt dat indien de invaliditeit niet aan het beroep is te wijten, het invaliditeitspensioen evenveel bedraagt als het ouderdomspensioen waarop de ambtenaar recht zou hebben gehad bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, indien hij tot deze leeftijd in dienst zou zijn gebleven. In het geval van verzoeker was dat 70% van zijn basissalaris. Verder herstelde de Commissie bij besluit van dezelfde datum verzoekers recht op bezoldiging terugwerkend tot 1 juni 1983.

6 Voor een nadere uiteenzetting van de feiten en de middelen van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting.

7 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan; de eerste twee hebben betrekking op het besluit waarbij de Commissie het bedrag van zijn invaliditeitspensioen heeft vastgesteld, het derde op het besluit waarbij de Commissie zijn recht op bezoldiging met ingang van 1 juni 1983 heeft hersteld. Verzoeker werpt vooreerst op dat de invaliditeitscommissie niet geldig was samengesteld; ver-

der is hij van mening dat zij de beroepsmatige oorsprong van zijn ziekte had moeten erkennen. Ten slotte stelt hij dat de invaliditeitscommissie de medische stukken die hij vóór juni 1983 had overgelegd, in aanmerking had moeten nemen.

De samenstelling van de invaliditeitscommissie

8 In zijn eerste middel voert verzoeker aan dat de invaliditeitscommissie niet geldig was samengesteld, omdat de door de Commissie aangewezen arts geen lid was van de Belgische orde van geneesheren en dus geen arts was in de zin van het Statuut.

9 Of dit middel gegrond is, behoeft niet te worden onderzocht, want het is niet in de klacht geformuleerd, doch voor het eerst aangevoerd tijdens de schriftelijke behandeling voor het Hof. Immers, volgens vaste rechtspraak, laatstelijk bevestigd in het arrest van het Hof van 7 mei 1986 (zaak 52/85, Rihoux en anderen, Jurispr. 1986, blz. 1555), kunnen ambtenaren in een beroep bij het Hof, alleen maar conclusies indienen die „hetzelfde voorwerp hebben als de conclusies van (hun) klacht, en alleen maar bezwaren doen gelden die op dezelfde grond berusten als de in die klacht geformuleerde bezwaren. Voor het Hof kunnen ter nadere precisering van die bezwaren middelen en argumenten worden aangevoerd die niet in de klacht waren vermeld, doch er wel nauw bij aansluiten". Bijgevolg moet het eerste middel niet-ontvankelijk worden verklaard.

De niet-erkenning van de beroepsmatige oorsprong van verzoekers invaliditeit

10 Volgens verzoeker is zijn invaliditeit van beroepsmatige oorsprong en hadden op hem de desbetreffende statutaire bepalingen moeten worden toegepast. Bedoeld zijn artikel 78, tweede alinea, Ambtenarenstatuut, dat voorziet in de uitkering van een pensioen forfaitair bepaald op 70% van het laatste basissalaris van de ambtenaar, en artikel 73 Ambtenarenstatuut, krachtens hetwelk de ambtenaren een vergoeding ontvangen gelijk aan acht maal hun basissalaris.

11 Er zij op gewezen dat verzoeker op grond van artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut een invaliditeitspensioen ontvangt gelijk aan 70% van zijn basissalaris. Zijn invaliditeitspensioen is dus even hoog als het forfaitaire bedrag dat hem op basis van artikel 78, tweede alinea, Ambtenarenstatuut zou zijn toegekend.

12 Derhalve moet worden nagegaan of verzoeker er belang bij heeft om op te komen tegen het besluit van 27 juli 1984, waarbij hem een pensioen is toegekend ter zake van een invaliditeit die niet van beroepsmatige oorsprong is.

13 Artikel 25 van de Regeling voor de verzekering tegen ongevallen en beroepsziekten (hierna: de Regeling), die de voor de toepassing van artikel 73 Ambtenarenstatuut te volgen procedure omvat, bepaalt: „De vaststelling van een blijvende algehele of gedeeltelijke invaliditeit met toepassing van artikel 73 van het Statuut en van deze regeling prejudicieert niet de toepassing van het bepaalde in artikel 78 van het Statuut, en omgekeerd". In zijn arrest van 15 januari 1981 (zaak 731/79, B., Jurispr. 1981, blz. 107) overwoog het Hof zelf dat de in artikel 73 Ambtenarenstatuut en de Regeling voorziene procedure en die van artikel 78 Ambtenarenstatuut twee verschillende procedures zijn, die tot verschillende, onderling onafhankelijke besluiten kunnen leiden.

14 Dit betekent dat ook al heeft de invaliditeitscommissie bij de toepassing van artikel 78 Ambtenarenstatuut de beroepsmatige oorsprong van de invaliditeit niet erkend, deze beroepsmatige oorsprong toch kan worden aanvaard voor de toepassing van artikel 73 Ambtenarenstatuut. Daarbij moet erop worden gewezen dat verzoeker zelfs niet om toepassing van artikel 73 heeft gevraagd.

15 Verzoeker heeft er derhalve geen enkel belang bij om op te komen tegen het besluit waarbij de Commissie hem een invaliditeitspensioen heeft toegekend op basis van artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut, daar dit besluit geen nadelige gevolgen heeft voor de hoogte van zijn pensioen en niet eraan in de weg staat, dat hem het in artikel 73 Ambtenarenstatuut voorziene kapitaal wordt uitgekeerd.

16 Derhalve is het beroep niet-ontvankelijk, voor zover het is gericht tegen het besluit van 27 juli 1984 waarbij aan verzoeker een invaliditeitspensioen is toegekend op basis van artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut.

De weigering van de invaliditeitscommissie om verzoekers afwezigheid vóór 1 juni 1983 gerechtvaardigd te achten

17 Verzoeker is van mening dat zijn afwezigheid in de periode vóór 1 juni 1983 door tal van medische stukken werd gedekt.

18 Dienaangaande zij erop gewezen dat volgens artikel 59 Ambtenarenstatuut een ambtenaar zijn afwezigheid met medische attesten kan rechtvaardigen. Verzoeker ontkent niet dat de stukken die hij vóór juni 1983 heeft overgelegd, gewone medische rapporten waren. De conclusie moet dus luiden dat het geen medische attesten in de zin van artikel 59 Ambtenarenstatuut waren.

19 Aangezien het eerste medische attest dat verzoeker heeft ingediend, dateert van 7 juni 1983 en betrekking heeft op de periode van 1 juni 1983 tot 31 augustus 1983, heeft de invaliditeitscommissie terecht aangenomen dat verzoekers afwezigheid pas met ingang van 1 juni 1983 gerechtvaardigd was.

20 Derhalve moet verzoekers beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, voor zover het is gericht tegen het besluit van de Commissie van 27 juli 1984 waarbij aan verzoeker een invaliditeitspensioen is toegekend op basis van artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut, en moet het worden verworpen, voor zover het is gericht tegen het besluit van de Commissie waarbij verzoekers recht op bezoldiging met ingang van 1 juni 1983 is hersteld.

Kosten

21 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk, voor zover het is gericht tegen het besluit van de Commissie van 27 juli 1984 waarbij aan verzoeker een invaliditeitspensioen is toegekend op basis van artikel 78, derde alinea, Ambtenarenstatuut.

2) Verwerpt het beroep, voor zover het is gericht tegen het besluit van de Commissie waarbij verzoekers recht op bezoldiging met ingang van 1 juni 1983 is hersteld.

3) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Schockweiler Bosco Joliet

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 20 mei 1987.

De griffier
P. Heim

De president van de Eerste kamer
F. Schockweiler